

Kristen Proby
Kóstolj meg!

KÓSTOLJ MEG!

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

KRISTEN PROBY

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kristen Proby, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Savor You (Fusion 5/5)*

(HarperCollins Publishers, New York)

• *Magyarra fordította:* Vas Krisztina

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-454-4

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* Holly Pierce, Cherry Creek Images

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Sarah-nak ajánlom ezt a könyvet.
Köszönöm neki az összes csodás menüt,
amit ehhez a könyvhöz kaptam tőle, és azt,
hogy csodálatos ember.
Puszi.*

Előhang

~ Mia ~

– Maga viccel velem? – bámulok döbbenetben az orvosomra. *A kurva életbe, most tényleg viccel velem?*

– Nem viccelek – szól elégedett vigyorral, és megpaskolja a térdem. – Elég gyakran előfordul, hogy a terhességi teszt téved.

– De a hülye terhességi teszt pont azért van, hogy megmondja az igazat.

Most már remeg a kezem. Édes jó istenem, *mit tettem?*

– Nos, így van, de a teszt nem tud önállóan gondolkodni. És néha téved.

– Néha téved. – Nyelek egy nagyot, csak hogy ne hányjam el magam. – Feleségül vett – suttogom. – Még csak *négy napja* házasodtunk össze.

– De hát még próbálkozhatnak a gyereknemzéssel – mondja a doktornő.

– Nem értett meg. Ő a pozitív terhességi teszt miatt vett feleségül. – Nyelek egy nagyot, és türelmetlenül lesöpöröm az arcomra csorduló könnyeket.

– Mia, így nem lehet megtartani egy férfit...

– Nem – rázom meg a fejem, aztán ránézek. – Nem szándékosan csináltam. Egyszerűen terhes lettem, és a következő dolog, amire emlékszem, az, hogy már az anyakönyvvezetőnél ülünk.

– Én is voltam húszéves – közli, és ismét megpaskolja a térdem. Leereszkedő stílusa miatt legszívesebben szétrúgnám a seggét. – A fiatalok sokszor elég meggondolatlanok. Biztos vagyok benne, hogy érvényteleníthetik a házasságot, ha szeretnék. De addig is azt javaslom, szedjen fogamzásgátlót.

A találkozó további része receptek írásából és további térdpaskolásból áll. Azután beülök a kocsimba, és meredten bámulom a bal csuklómon lévő aranyszínű szalagot. Majd zokogni kezdek.

Camdennek semmi egyéb oka nem volt rá, hogy feleségül vegyen. Soha nem mondta, hogy szeret. A fenébe, hivatalosan még csak nem is járunk. Összeköltöztünk mint lakótársak, és ez forró szexbe torkollott.

Ő pedig csak helyesen cselekedett.

És most nekem is azt kell tennem, ami helyénvaló.

Helyre tudom hozni.

Senki sem tudja, hogy összeházasodtunk. Még a legjobb barátaim sem.

Csak négy óra múlva ér haza, akkor jár le a műszakja a pubban.

Miután megérkezem kis seattle-i lakásunkba, vaktában bőröndökbe dobálom a cuccaimat. Amikor megtelnek, szemeteszsákokkal folytatom.

El kell mennem, mielőtt hazaér. Képtelen lennék szembenézni vele. Nem tudom elmondani neki, mennyire hülye voltam, amiért abban reménykedtem, hogy tényleg velem akarna lenni egy ilyen szexi és céltudatos férfi.

Miután telepakolom a kocsimat, írok egy rövid üzenetet.

Camden!

Az orvosom ma biztosított róla, hogy hibás volt a terhességi teszt. Nem várok gyereket. Nem kellett volna ilyen elhamarkodottan összeházasodnunk. Most már szabadon kereshetünk mindketten valaki olyat, akibe igazán szerelmesek lehetünk, és akivel leélhetjük az életünket.

Minden jót neked.

Mia

A papírt leteszem a konyhapultra, és utoljára körbenézek a lakásban. Még csak három hónapja laktunk itt, mégis annyi emlékünkt volt már. Szex, finom ételek, sok nevetés.

De szerelem nem volt, legalábbis Camden részéről.
És minden hibám ellenére én is megérdemlem a szerelmet.

1. fejezet

~ Mia ~

– Ó, szia, Camden. – Mosolygok, és kissé oldalra billentem a fejemet. Az irodánkban állok, az asztalom és Addie-é között, az ember nagyságú tükör előtt. – Köszönöm. Megnőtt, mióta nem találkoztunk. Az embernek nincs ideje fodrászhoz járni, ha ilyen sikeres éttermet működtet.

Felsóhajtok, és a tükörképemre bámulok.

– Ne hencegj, az nem kelt jó benyomást. – Résnyire szűkítem frissen kihúzott szememet, mérlegelem, mit mondjak. – Mi újság? Hiányoztam? De kedves. Bevallom, én alig-alig gondoltam rád az elmúlt tíz évben.

Elvigyorodom, a szememet forgatom. Ekkorát még életemben nem hazudtam.

– Nem, sose néztem a műsorodat. – Gyakorlom, hogyan vonjam fel csak az egyik szemöldökömet, nem vészjóslón, mint Dwayne Johnson, hanem csak olyan szofisztikált módon, mint a legjobb barátnőm, Addie, de borzalmasan sikerül. Mindkét szemöldököm felszalad, és úgy nézek ki, mint aki meglepődött.

– Á, szóval impotens vagy – bólogatok megfontoltan, és próbálok együttérző arckifejezést ölteni. – Szörnyű lehet.

– Ki a franczal beszélgetsz? – viharzik be az irodába Riley, egy másik jó barátnőm, szintén a Csábítás egyik társtulajdonosa.

– Senkivel – válaszolom egy sóhaj kíséretében, és közben megigazgatom a hajam, már negyvenedik alkalommal. – Gyakorlom, hogy mit mondjak Camdennek, ha találkozunk.

– Nem tudom, hogy tényleg a péniszén kéne-e témáznod – mondja kuncogva. – Bár ez elég egyedi módja, hogy megtörd a jeget, szóval csináld csak azt, ami szerinted bejön nála.

– Már tíz év eltelt – suttogom. – Hogy történhetett meg ez?

– Miért nem meséltél róla nekünk? – kér számon Riley, mire szembefordulok vele.

– Mert ő csak egy srác volt, akivel a szakácsiskolában randiztam. Nem volt komoly.

– De a rohadt életbe, *feleségül mentél* hozzá!

Vállat vonok és elfordulok. Szeretném már befejezni ezt a beszélgetést.

– Hát, most nem vagyok a felesége, vagy? És ekkora mázlista is csak én lehetek, hogy sztárszakács lett belőle, és megjelenik az én konyhámban. Isten utál engem?

– Láttam Camdent – mondja Riley, és lassan elmosolyodik. – *Szexi* sztárszakács. Nem olyan borzasztó, ha van valami mutatós a konyhádban.

Megrázom a fejem. Ha bárki más lenne, és nem Camden, egyetértenék Rileyval. De a fickó az elmúlt tíz évben csak még szexibb lett.

Hogy történhetett ez?

– Tudod, mit gondolok arról, ha valakivel meg kell osztanom a konyhámat.

– Elég egyértelműen tudtunkra adtad – nevet fel Riley. – De ez nem örökre szól. Amint készen állunk az epizódok felvételére, átköltözünk egy stúdióba. Egyelőre Trevor azt szeretné, ha találkoznátok, kicsit jobban megismernétek egymást, és elkezdenétek gondolkodni a receptötleteken.

– Miért kéne megismernünk egymást ahhoz, hogy versenyezzünk egymással? Csak meg kell csinálnom a show-t, jól a fenekébe rúgni, és már vége is a napnak.

Riley elvigyorodik.

– Ami a tévében spontánnak tűnik, abban nincs semmi spontán.

Homlokráncolva összefonom a karom, de Riley hirtelen magához húz, és szorosan átölel. Nem szeretem, ha megérintenek, így lemerevedek. De ő csak annál szorosabban ölel.

– Megérintettél.

– Mert szeretlek, Mia.

A picsába.

– Én is szeretlek.

– Nem vagy te olyan mufurc – mondja Riley, és nem bírom ki, elmosolyodok. – Szép vagy, a konyhában pedig zseniális.

– Most már csak nyalizol.

Megpuszilja az arcom, és elhúzódik. Megdörzsölöm a bőröm azon a helyen, és felsóhajtok.

– Csodás. Kicsit visszaveszek a mufurcságomból. Tudod, hogy én mindig csak főzni akartam. Megnyitni veletek ezt a helyet, és finom ételeket alkotni. Sosem akartam tévés szakács lenni.

– Tudom – bólint. – És te olyan...

– Bonyolult vagyok.

– Fantasztikus vagy.

Ismét megpróbálom felvonni az egyik szemöldököm, de nem sikerül.

– Morgolódsz, de attól még megteszed, amit kérünk tőled, és ez több, mint amire valaha számítottam. Nem tudom, mit érzel a találkozás miatt Camdennel, mert soha nem meséltél róla, de egy dolgot mondhatok: gyönyörű vagy. Nagyon jól áll neked ez a kék top. Le fog esni az álla.

– Nem érdekel – hazudom.

– Nőből vagy, drágám. Még jó, hogy érdekel. – Megnézi az időt a telefonján. – Bármelyik percben itt lehet. Találkozunk a bárban.

– Nem a konyhában?

– Nem, azt majd megmutatod neki te. Az a te birodalmad.

Riley megfordul, hogy távozzon, én pedig vetek még egy utolsó pillantást a tükörbe.

– Leveszed a lábáról. Ő is csak egy férfi. Simán menni fog.

Magabiztosan bólintok, lesimítom a fekete szoknyámat, vállam mögé vetem göndör fürtjeimet, és elhagyom a biztonságot adó irodát, hogy a bárba menjek.

Az éttermünk egyszerűen pazar. Ha nem az enyém lenne, akkor is *imádnék* itt dolgozni. Az utóbbi időben növekedtünk, két tucattal több asztalunk lett, mint korábban. A szürke keményfa padló csillog a szórt fényben. A székek puhák, hívogatóak, a boksok mélyek, és nehéz függönyök adnak még több intimitást a helynek. Azt ne is említsük, milyen figyelemre méltóak az ételek, hogy magamat dicsérjem.

A bárba megyek, és azonnal kiszúrom Camdent. Háttal van nekem, de akárhol felismerném. Kicsit szélesedett, válla és karja szépen kitölti fehér gombos ingét. De a haja ugyanolyan világosbarna, talán kicsit hosszabb, mint régen. Akkor szinte könyörgött az ujjaimért, hogy összekuszálják. És legyünk őszinték, még ülve is bárhol felismerném a seggét.

Trevorral beszélget, a műsor vezető producerével, Riley újdonsült férjével. Riley is ott van, Addie-vel, Camivel és Kattal, azaz a többi társtulajdonossal együtt. Ők a legjobb barátaim.

Veszek egy mély lélegzetet, amennyire csak tőlem telik, összeszedem magam, és határozottan az asztalhoz vonulok.

Camden mosolyogva megfordul, és esküszöm, *megáll* bennem az ütő. Nem tudok mosolyogni, se lépni, még arra a vagány, pacsis üdvözlésre sem vagyok képes, amire tegnap este határoztam el magam. Egyetlen dolog megy csak: bámulom a sötétkék szemét, és megfeszítem a térdem, hogy ne esek a fenekemre.

A franc egye meg.

– Mia. – A nevedet hallani az ő szájából olyan, mint valami testen kívüli élmény. – Hogy vagy?

– Remekül – válaszolom, és kézfogásra nyújtom a kezem. Ő megrázza, de ahelyett hogy elengedné, utána csókot lehel a kézfejemre. A lányok meglepetten néznek össze, én pedig gyorsan visszahúzódom a kezem. – És te?

– Fantasztikusan.

Valaki, talán Kat, egy borospoharat nyom a kezembe, és én kortyolok belőle egy hatalmasat. Szükségem van a folyékony bátorításra.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezi Trevor, bár biztos vagyok benne, hogy már tudja a választ. Riley bizonyára már elmondott neki mindent, amit tud, bár az nem túl sok.

– Ismertük egymást – mondja Camden, még mindig a szemembe nézve. – Régen.
– Régen – bólintok, és átmegyek az asztal túloldalára. Képtelen vagyok leülni mellé, mert akkor érezném az illatát. Tény, hogy még mindig ugyanolyan, mint régen: fűszeres, mint a kakukkfű vagy a rozsmaring. Nem hiszem, hogy előtte vagy utána találkoztam volna bárkivel is, aki ennyire jó illatú és férfias egyszerre. Tizenkilenc éves korom óta odavagyok ezért a pasiért. Még mindig emlékszem, milyen meztelenül.

Szentséges ég, ő is látott *engem* meztelenül!

Soha nem lett volna szabad beleegyeznem ebbe.

– Kérsz még? – kérdezi Kat vigyorogva.

– Még mit?

– Bort. Úgy nyeltem le, mint egy profi.

Meredten nézek le a poharamra, aztán eltolom magamtól.

– Ó. Nem. Vagyis... valahol már biztos öt óra van, nem?

– Ez az én hitvallásom – bólogat Cami.

– Szóval, tudtommal ez egy vetélkedőshow lesz – mondja Camden, visszarázva engem a valóságba. – De részleteket nem tudok.

– Hát, nem meglepetésshow lesz – mondja Trevor. – Nem fogok odadobni nektek egy kis citromhéjat és pár darab gombát, hogy készítsetek belőle mesterművet tizennégy perc alatt.

– Oké – bólogat Camden. – Hogy fog ez működni?

– Szeretném, ha recepteken ötletelnétek Miával. Olyan ételeket szeretnék, amiket kihívás elkészíteni, de szórakoztató nézni a folyamatot. Ha van olyan étel, ami a nevetekhez kötődik, vagy olyan recept, amit az új szakácskönyvetekbe szántok, az fantasztikus lenne. A forgatási próbához öt ilyenre van szükségünk, és a tényleges műsorhoz hármat fogunk kiválasztani.

– Miért versenyeznek majd? – kérdezi Cami, és kortyol egyet a vizéből. Kék szeme vidáman csillog, ahogy egyikünkről a másikunkra ugrik. – Hírnév? Vagyon? Saját főzőshow?

– Ez már mindkettőjüknek megvolt – nevet fel Trevor. – Arra gondoltam, hogy aki nyer, az elbüszkélkedhet a győzelemmel.

– Unalmas – ráncolja a homlokát Addie. Szőke haját a füle mögé túri, majd elgondolkodva megütögeti ujjával az ajkát. – Talán a nyertes felajánlhatná a pénznyereményt a kedvenc jótekonysági szervezetének.

– Eztetszik – bólogatok. – Egyikünknek sincs szüksége pénzre. – Camdenre nézek megerősítésért. Nem szól semmit, csak állja a tekintetemet, és egyetértően bólint. – Adományozzunk jótekonysági célra. Lehetne minden héten más a kedvezményezett.

– Jó ötlet – bólint Kat, Trevor pedig felír néhány dolgot a jegyzetfüzetébe.

– Egyszerre fogunk főzni? – kérdezem.

– Igen. Közösen fogjátok használni a konyhát.

– Honnan fogjuk tudni, hogy Mia nem csal?

Meglepetten felkapom a fejem, de Camden csak vigyorog rám.

– Nem kell ahhoz csálnom, hogy szétrúgjam a segged – válaszolom.

– Magabiztosnak tűnsz.

– Főzésben vagyok a legjobb.

Camden szeme felcsillan, mint régen, amikor a szexre gondolt. Le kell vennem a tekintetem róla, figyelmem Trevorra irányítom.

– Tehát azt mondd, hogy nem tőletek kapjuk a receptet? Biztos, hogy ránk bízod?

– Most mondtad, hogy főzésben vagy a legjobb. Én nem vagyok séf. Azt akarom, hogy ti játsszatok velem.

– Mikor kezdjük a forgatást? – érdeklődik Camden.

– Jövő hétfőn.

– Egy hét múlva? – kérdezem döbbenten. *Ez azt jelenti, hogy egy teljes hetet együtt kell töltenem Camdennel.*

– Ennyi idő alatt dűlőre juthattok a receptekkel, és kidolgozhatjátok a stratégiát – bólint Trevor.

– Camden biztos nem tud erre ennyi időt szánni – mondja Addie, és én azonnal megfogadom, hogy élete végéig mindennap sütök neki brownie-t.

– Szabad vagyok – válaszolja Camden mosolyogva. – A másik műsoromnál már befejeződött az évad, szóval belefér.

– Nem akarom elsietni – mondja Trevor. – Azt akarom, hogy sikeres legyen a műsor.

– Ti jól ismeritek egymást Camdennel? – kérdezi Cami. – Miért pont őt választottad?

– Én castingoltam a mostani műsorára – válaszolja Trevor.

– Már régóta ismerjük egymást – erősíti meg Camden. – Szerintem ugyanannyi ideje vagyunk a csatornánál.

Trevor bólint, és én még mindig nem jutottam túl azon, hogy egy egész hetet együtt fogok tölteni Camdennel.

– Ezt minden versenyzővel így fogjuk csinálni? Egy teljes hetet dolgozunk a menün, mielőtt elkezdünk forgatni? Ez szerintem... *hülyeség*.

Trevor felnevet.

– Nem. Úgy döntöttünk, egyelőre erre az első epizódra koncentrálnak, és megnézzük, hogyan fogadja a közönség. Azután dolgozhatunk a többi show-n.

Szemem résnyire szűkül.

– Miért érzem úgy, hogy nem mondtátok el a teljes igazságot?

– Fogalmam sincs – válaszolja Trevor.

– Egész héten dolgoznom kell – emlékeztetek mindenkit. – Dolgozni fogok Camdennel, de közben a konyhát is működtetnem kell.

– Már akartam beszélni veled erről – kezdi Cami. Ő a könyvelőnk és a pénzgurunk. – Megvan az anyagi háttérünk, hogy felvegyünk még konyhai dolgozókat segítségnek. Szerintem ezt el kellene fogadnod.

– Nem.

– Én segíthetek – mondja Camden, és vállat von, amikor mindannyian rábámulunk. – Úgyis itt vagyok. Azt mondják, nem főzök olyan rosszul.

– Nem ismered az étlapot. – *Képtelen lennék nap mint nap mellette dolgozni. Már első nap rámásznék.*

– Megtanulom.

– Gondoljátok át – mondja Addie. – Nem kell most eldöntönetek.

– Senki nem hallotta, hogy azt mondtam: *nem*?

– Mufurc – sziszegi Riley a foga közt. Hátradőlök a széken, rámeredek. Szeme tágra nyílik, és szinte hallok a gondolatait. *Ne bonyolítsd.*

Felsóhajtok, és ezzel beletörődöm a sors furcsa játékába. Camden visszatért az életembe. Sosem gondoltam, hogy ez megtörténik. A kulináris világ nem nagy, de az évek során gondosan ügyeltem rá, hogy ne keresztezzék egymást az útjaink. És tessék, most itt vagyunk. Együtt fogunk dolgozni.

– Átgondolom az ajánlatot – szólok higgadtan. – A héten a saját konyhámban dolgozunk, de utána díszletek közt forgatunk, ugye?

– Így van – válaszolja Trevor. – A díszlet pontosan úgy fog kinézni, mint a konyhád itt a Csábításban.

– Szeretném látni a konyhát – mondja Camden. Ez olyan, mintha azt mondta volna, szeretne látni meztelenül. A konyhám a legintimebb terület az életemben.

De csak felállok, mosolygok.

– Erre tessék.

– Később még beszéllek veletek – közli Trevor.

Előreindulok, Camden a nyomomban. Imádkozom, hogy ne nézze a fenekemet. Kicsit meghíztam, mióta utoljára látott. Nem sokat, csak egy kicsit, de az mind a fenekemre rakódott.

– Szép az éttermetek – szólal meg mögöttem.

– Köszönöm – bólintok, és belököm a konyhaajtót, aztán nyitva tartom neki. Megáll mellettem,

és körbenéz.

– Tiszta. Praktikus. Csúcsminőség.

– Ez mind igaz – helyeslek, és végigvezetem a helyiségen. Megmutatom neki a kétbejáratú hűtőkamrát, a fagyasztókat, és hogy mit hol tartok. Próbálok nem ránézni vagy megérinteni.

Főleg megérinteni.

De aztán észreveszem, hogy ő *nem* kerül engem, pedig én hagytam el. Nem kéne haragudnia rám?

– Miért vagy itt? – kérdezem hirtelen, és megfordulok, szembenézek vele. Vonzó arca rezzenéstelen marad, s egy pillanatig azt hiszem, nem fog válaszolni. Olyan sokat változott, és mégis ugyanaz maradt. Teltebb lett. Válla kiszélesedett, álla erőteljesebb. De a szeme ugyanolyan.

– Nem tudom – feleli végül. – Az első reakció az volt, hogy visszautasítom Trevor ajánlatát, főleg azért, mert elmondta, hogy veled kellene dolgoznom.

Bólintok.

– Észszerűnek tűnik.

– De aztán átgondoltam, és úgy döntöttem, jó lenne találkozni. És ha már itt tartunk: nem ma, de majd beszélni akarok veled.

– Most is beszélünk.

Felvonja az egyik szemöldökét, persze tökéletesen.

– Pontosan tudod, miről akarok beszélni.

– Nézd...

– Nem ma – közli. Kinyújtja a kezét, hogy megérintse a hajam, én pedig kitérek előle. Elsötétül a tekintete.

– Nem szeretem, ha megérintenek.

– Ez új.

Megrázom a fejem.

– Nem, valójában nem az.

– Régen nem bántad, ha megérintettelek.

– Ebben igazad van.

Tesz egy lépést hátra, és úgy tűnik, tetőtől talpig végigmér. Én csak állok ott azon tűnődve, vajon látja-e a pluszkilókat és az eltelt évek nyomát.

– Szébb vagy, mint valaha.

Elmosolyodom.

– Kösz a bókot. Te is remekül nézel ki. Örülök, hogy jól megy a sorod.

– Mikor akarsz kezdeni?

– Holnap reggel. Korán bele kell fognunk, mert fél tizenegykor neki kell állnom előkészíteni az ebédet.

– Fél nyolc megfelel?

– Tökéletes. – Belül összerezzenek. Ez azt jelenti, hogy kevesebbet alhatok, de megoldom. – Itt találkozunk.

– Kitűnő. – Megfordul, hogy távozzon, aztán megáll, és visszanéz rám. – Jó látni téged, Mia.

Csak bólintok, aztán ő elmegy, én pedig ott állok az üres konyhában egyedül.

– Jól vagy? – les be az ajtón Addie.

Felé fordulok, és megvonom a vállam.

– Igen. Csak még mindig szürreális ez az egész.

Addie elvigyorodik.

– Gondolom. Jóképű pasi. Kedvesnek tűnik, és úgy néz rád, mintha te lennél a világ közepe.

– Ugyan már! – Megrázom a fejem, és kiveszem a krumplikat egy tálból, hogy meghámozzam őket. – Nem is ismer.

– De régen ismert – motyogja Addie. Szokás szerint fantasztikusan néz ki. Ő felel a cég arculatáért, és divatszakmai múltjának köszönhetően mindig tökéletes a külseje. Ma szemüveget visel, és ettől még titokzatosabbnak és szebbnek tűnik.

Kat érkezik a konyhába, őt követi Riley és Cami.

– Valami buli készül? – érdeklődöm.

– Egy fickó, aki régebben a férjed volt, épp most hagyta el az éttermet – feleli Cami.

– Én is ott voltam – emlékeztetem.

– Csak biztosak akartunk lenni benne, hogy jól vagy. Ha szeretnéd, hozhatok még bort. Most kaptam egy fantasztikus cabernet-t Franciaországból, már alig várom, hogy megkóstoljam.

Kat, a borbárunk vezetője kiválóan végzi a munkáját. Abban is remekel, hogyan kell minket ellátni alkohollal, ha szükségünk van rá.

– Dolgoznom kell – emlékeztetem őket. – És értékelem, hogy aggódtok értem, de jól vagyok. Egyébként jobban ment, mint gondoltam.

– Már ezer éve ismerünk, Mia – mondja Cami összeszűkülten szemmel. – És melletted állunk. Ha nem érzed jól magad ebben a helyzetben...

– *Jól* vagyok. – Felsóhajtok, és egyenként belenézek mindegyikük szemébe. Ők a legjobb barátaim, az üzlettársaim, jobban ismernek, mint bárki más. – Tényleg.

– Oké – bólint Kat. – És most tűnjünk el a konyhájából, mielőtt hozzánk vág néhány krumplit.

– Jó terv – értek egyet, és figyelmemet a hámozásra fordítom.

– De szólsz, ha valami *mégsem* oké? – kérdezi Riley.

– Persze – villantok rájuk egy mosolyt, és hessegető mozdulatot teszek. – És most húzzatok a konyhámból.

– Főnökösködik – mondja Cami, ahogy mennek kifelé, és egyedül hagynak a gondolataimmal. Ma találkoztam Camdennel, és még élek.

Még.

2. fejezet

~ Camden ~

Gyakran járok Portlandben. Ez a város a gasztronómia paradicsoma, és évente többször eljövök ide, hogy jól érezzem magam. Tudtam, hogy Mia itt él, és az éttermi pletykákból azt is hallottam, hogy saját üzletet nyitott. Mégsem látogattam meg, egészen a mai napig. Így tűnt helyesnek. Évekkel ezelőtt világosan a tudomásomra hozta, hogy olyan életet akar élni, aminek én nem vagyok része. Ha beállítottam volna az éttermébe, az olyan lett volna, mint amikor egy seggfej megjelenik a múltból.

De amikor megkaptam az ajánlatot erre a műsorra, kétségek közt őrlődtem: lecsapjak rá, vagy élből visszautasítom?

De aztán, egyik késő este, álmatlanságtól gyötörve, ködös aggyal válaszoltam Trevor e-mailjére, és elfogadtam az ajánlatot.

Voltak kapcsolataim Mia óta. Egyik sem tartott soká, és egyikben sem volt meg az az érzésem, hogy addig tartson, míg a halál el nem választ. Mivel épp nemrég ért véget a legutóbbi rövidebb kapcsolatom, úgy döntöttem, ideje találkozni Miával, szemtől szemben. Beszélni vele, megtapasztalni, vajon működik-e még köztünk a kémia.

Nem vagyok szakértő, de azt mondanám, működik. Gyönyörű nő. Nem tudtam róla levenni a szemem, nem tudtam betelni a hangjával. Olyan volt nekem, mint egy pohár víz, miután egy hétig szomjaztam a sivatagban.

– Na? – kérdezi Stephanie, a nővérem, amikor belépek a házba, amit kibéreltünk a hétre. – Milyen volt?

– Hát... – billentem kissé oldalra a fejem – érdekes.

Követem a konyhába, és épp kiveszek egy üveg vizet a hűtőből, amikor megjelenik a sógorom, Chip. Most ért vissza a futásból, amit a környéken ejtett meg. Liheg és izzad, és rögtön el is lopja a vizemet.

Mivel tudtam, hogy egy ideig itt leszek a városban, inkább kibéreltem ezt a házat, mint hogy szállodában lakjak. Steph és Chip Seattle-ben élnek, és eljöttek hozzám egy hétre vakációzni. Minthogy már teljes időben Los Angelesben élek, nem találkozunk olyan gyakran, mint szeretném.

– Kösz – vigyorog Chip.

Előveszek egy másik üveget, kinyitom, hosszan kortyolok belőle, és a nővéremre mosolygok.

– Mesélj már! – követeli.

– Nincs sok mondanivalóm – felelem, és csípőmet megtámasztom a konyhapulton. – Ez csak az első találkozó volt. Körbevezettek, és holnap kezdjük a munkát.

– Nem erre vagyok kíváncsi.

– Jók a megérzéseim. – Szándékosan kerülöm, hogy megemlítsen Miát.

– Ez sem az, amire kíváncsi vagyok.

Chip vág egy grimaszt, és megpusztilja felesége homlokát.

– Hagyd már szegényt.

– Dehogy hagyom! – közli Steph csípőre tett kézzel. Már teljesen átkapcsolt idősebb testvér üzemmódba. – Mesélj róla!

– Kiről?

Chip felnevet, és bedobja a szemetesbe a kiürült flakont.

– Mindjárt torkon váglak – mondja Steph összeszűkült szemmel.

– Olyan erőszakos vagy – vigyorgok, aztán megvonom a vállam. – Remekül néz ki. Az étterem egészen elképesztő. Friss, vidám koncepció. A menüben afrodiziákumok vannak, és az egésznek romantikus a hangulata. Tényleg remek munkát végeztek.

– És?

– És mi?

– Szingli?

Rámeredek.

– Nem kérdeztem. És nem is ezért vagyok itt, Steph. Dolgozni jöttem.

– És őt lecsekkolni – válaszolja.

– Kár volt elmondanom, hogy vele csinálom ezt a műsort.

– Bizony – bólogat Chip. – Tudod, milyen indiszkrét a nővéred.

– Nem is vagyok indiszkrét – tiltakozik Steph. – Ő az én öcsikém, és egyedül gondoskodom róla kamaszkora óta.

– De már nem vagyok kamasz – emlékeztetem, aztán átkarolom és magamhoz ölelem.

– Na jó, lehet, hogy kicsit túl kíváncsi vagyok – ismeri be.

– Beismerem, tényleg találkozni akartam vele – húzódok el, és megvonom a vállam. – És még mindig van köztünk kémia. De semmi személyes dolog *nem* érdekli.

– Miből gondolod? – kérdezi Steph.

– Hűvös. Távolságtartó. Nem akart a szemembe nézni.

Steph a szemét forgatja.

– A férfiak olyan buták tudnak lenni. Kényelmetlenül érezte magát miattad, a körülmények miatt, de ez nem jelenti azt, hogy nem érdeked. Nem ismered, és ő sem ismer már téged. Ha nem akarsz semmi személyeset köztetek, akkor csináld meg a műsort, és menj el. És ő is megteheti ugyanezt – gond egy szál se. De ha eltölnétek együtt egy kis időt, és beleszeretnél... az csodás lenne. Ott akarok lenni az esküvőn.

– Na álljon meg a menet! – rázom a fejem. – Senki se beszél szerelemről.

– Főleg te nem – válaszolja Steph, mire ráncba szalad a homlokom.

– Most befejezem ezt a beszélgetést. – Iszom egy korty vizet. – Ma este a Csábításba megyek vacsorázni. Mindkettőtöket meghívlak, ha van kedvetek velem tartani.

– Szerinted ez kérdés volt? – kérdezi Steph a férjét. – Ez tényleg azt hiszi, hogy *nem* akarok menni?

– Camden nem hülye – nevet fel Chip. – Benne vagyunk, öregem.

– Jó lesz újra találkozni vele – mondja Steph. – Ugyanúgy néz ki, mint régen?

Nem, szexisebb, mint ahogy emlékeztem.

– Nagyjából.

– Nagyon csinos lány – közli Steph.

– Azt hittem, témát váltottunk.

– *Te* váltottál témát – mondja Chip. – Az asszony egész héten erről fog beszélni.

– Nem muszáj maradnotok – vágom rá, mire mindketten felnevetnek. – Örültem a látogatásnak.

– Szabadságon vagyok – emlékeztet a nővérem. – És alig várom, hogy Mia éttermében vacsorázzak.

Bólintok, és otthagynom őket, elvonulok a hálószobámba. Ki kell találnom holnapra néhány receptötletet. Azon viszont *nem* szabad elmerengennem, milyen hosszú Mia haja, vagy hogy mennyire kitöltötték a pólóját az idomai. És mindenképpen ki kell vernem a fejemből, milyen puhának tűnt a bőre.

Amikor nevetett, nem tudtam levenni róla a szemem.

Valószínűleg életem legrosszabb döntése volt, hogy elfogadtam ezt a munkát. Azt hittem, már túl vagyok Mián. A pokolba is, hiszen *túl* vagyok rajta! De nem telt el két perc a találkozóból, és már legszívesebben meztelenre vetköztettem volna, hogy eszméletlenül megkeféljem.

A szex mindig fantasztikus volt velem.

De most vissza kell fognom magam, és csak a munkára összpontosítani.

Veszek egy mély lélegzetet, és felnevetek. Hogy vonzódkatok ennyire egy nőhöz, aki tíz éve úgy hagyott el, hogy vissza se nézett? Még csak el se búcsúzott személyesen. Egyszerűen *lelépett*.

Választ kell kapnom azokra a kérdésekre, amiket tíz éve hordozok magamban. És meg is fogom kapni. Megcsinálom a show-t, aztán elmegyek.

Lazán.

* * *

– Milyen igazad volt – mondja Steph aznap este, amikor leülünk az asztalunkhoz. – Gyönyörű ez a hely.

Bólintok és körbenézek. A világítás sejtelmes, minden asztalon elektromos gyertya világít. A fal menti fülkét vastag függönyök takarják, meghitt hangulatot varázsolván a párok számára.

A dekoráció provokatív, és mind helyi művészek alkotása. Szexi az egész, ahogy a hely neve is sugallja.

– Még jó, hogy volt foglalásunk – mondja Chip.

– Pedig szerda van – teszi hozzá Steph. – Ez meglepő.

– Trevor azt mondja, minden este ilyen – válaszolom, és elkezdem olvasni a menüt. Nem túl hosszú, de változatos, mindenki találhat benne kedvére valót.

A pincérnő visszajön felvenni a rendelést. A kardhal mellett döntök.

Megérkezik az ételünk. Alig eszünk pár falatot, amikor látom, hogy Mia jön ki a konyhából, és gyorsan körbejárja az éttermet. Mindegyik asztalnál megáll köszönni, gondolom, azért, hogy megtudja, elégedettek-e az étellel. Mindenkire külön rámosolyog, váltanak néhány szót, és együtt nevet velük.

– Fantasztikusan néz ki – vigyorog Steph.

Hosszú, sötét haját kontyba fogta a fehér szakácssapka alatt. Fehér ingben, sötét nadrágban van, de így is kibaszottul szexi.

– Egész rendben van – válaszolom mosolyogva. – Ha szereted az ilyesmit.

– Camden szereti az ilyesmit – tájékoztatja férjét Steph.

– Mindjárt jövök.

– Így nem tudsz köszönni neki – mondja a nővérem. – Azért jöttél, hogy találkozz velem.

– Nem akarom kellemetlen helyzetbe hozni.

Steph a szemét forgatja, én pedig kimegyek a mosdóba. Nem tudom, miért nem akarok beszélni vele ma este. Még mindig nem tudok kiigazodni rajta, és a nővérem túl jó megfigyelő. Látni akartam Miát akcióban, és megkóstolni a főztjét; azt nem tudtam, hogy ki szokott jönni a vendégtérbe, és körbejár az asztalok közt.

Amikor végzek a mosdóban, és vissza akarok menni az asztalunkhoz, kis híján összeütközöm Addisonnal.

– Ó, szia, Camden – köszön széles mosollyal. – Láttam a neved a foglalási listán. Hogy tetszik a hely?

– Szuper. Fantasztikus az éttermetek, Addie.

– Az bizony – bólint. – Ő a nővéred?

Hátranézek a vállam fölött, követve a tekintetét.

– Igen, ő Stephanie és a férje, Chip.

– Mia biztos valami vicceset mondott.

Steph és Mia is hangosan, fejét hátravetve felnevet. Mia megérinti Steph vállát, erre felszisszenek.

– Azt mondta, nem szereti, ha megérintik – morgom.

– Nem őt érintették meg, hanem ő érintett meg valakit. Az más – közli Addie, és megpaskolja a vállam. – Szemmel láthatóan kedveli a testvéredet.

– Már találkoztak régebben.

Addie csak bólint.

– Ő az egyik legjobb ember, akit ismerek.

Figyelmem visszafordul rá.

– A nővérem?

– Nem, az én nővérem. Nem is emlékszem olyan időszakra az életemben, amikor ne lett volna benne Mia. Ha ez nem olyan, mintha testvérek lennénk, akkor nem tudom, milyen az. Nagyon

magas a védőfala, és nehezen bízik meg másokban. Makacs, és túl keményen dolgozik. De a végletekig megbocsátó, és ha szeret, azt olyan odaadással teszi, hogy utána már soha többé nem lesz ugyanaz az életed.

– Miért mondod ezt nekem?

– Nem tudom – vonja meg a vállát. – Talán csak láttam, hogy néztél rá. Egyikünk sem tudja, mi történt köztetek évekkal ezelőtt. Nem beszélt róla. Soha.

Ismét Miára nézek, és érzem, ahogy felgyorsult a szívverésem.

– Megharagudna, ha tudná, miket mondtam neked. Szóval be is fejezem. Ő olyan jó ember, Camden. És nem akarom, hogy bárki is megbántsa.

– Én sem.

Addie bólint és továbbmegy, én pedig megállok, és ismét a szóban forgó nőre nézek. Még mindig Stephel és Chippel beszélget. Arca kipirult a konyha melegétől, kék szeméből vidámság sugárzik. Hátul egy hajtincs kiszabadul a szakácssapka alól.

Legszívesebben az ujjamra csavarnám.

Odamegyek hozzájuk, leülök a helyemre.

– Mi olyan vicces?

– Jaj, semmi – int le Mia. – Hogy tetszik a hely?

– Kicsit száraz a hal.

Szeme összeszűkül, és nem tehetek róla, kitör belőlem a nevetés.

– Csak viccelek. Nagyon finom.

– Légy kedves – szól rám Steph. – Miért ilyenek a férfiak?

– Jó kérdés – válaszolja Mia. – Ne felejts el felhívni, szeretnék csevegni veled.

– Ó, dehogy felejttem el – ígéri Steph.

Mia bólint, és már át is megy a következő asztalhoz.

– Mi történt?

– Már el is felejtettem, milyen vicces lány – mondja Steph, és bekap egy újabb falat spagettit.

– Ez a legjobb paradicsomos szósz, amit valaha ettem.

– Azt hittem, az enyém a legjobb, amit valaha ettél – válaszolom.

– Az még azelőtt, hogy ezt megkóstoltam. Bocsi. – Megvonja a vállát. – Mia nagyon jól néz ki.

Talán csak fáradt egy kicsit.

Észrevettem.

– Szóval fel fogod hívni? – kérdezem.

Stephanie eszik egy újabb falatot, közben bólint.

– Igen, azt hiszem, megkérdezem, akar-e pedikűröshöz menni vagy ilyesmi.

– Miért?

Rám bámul, újabb falatot tesz a szájába.

– Mert kedvelem.

Bólintok.

– Nem akarsz, hogy találkozzak vele? – kérdezi.

– Én nem bánom.

– Szerintem hazudik – mondja Chipnek. Ő az egész beszélgetés alatt az evésre koncentrál.

Vállat von, és bevesz egy újabb falat steaket a szájába.

– Miért nem szeretnéd, hogy eltöltsek pár órát Miával?

– Én nem mondtam, hogy nem szeretném.

Steph felsóhajt, és iszik egy korty bort.

– Kedvelem őt, Camden. Felnőttek vagyunk. Barátkozhatunk. Nem kell drámáznod emiatt.

– Én drámázok? – kérdezem Chipet, aki csak megrázza a fejét, de közben folyamatosan rág.

– Lenne egy kérdésem – mondja Steph.

– Ó, csak nyugodtan – forgatom a szemem, és elveszek egy újabb darab kenyeret. Mia mindig is kiváló kenyeret sütött.

– Mit gondolsz róla?

- Nem is ismerem, már elfelejtetted?
- Az alapján, amit tudsz róla. Milyennek látod?
- Okos nő, és kitűnő szakács...
- Jézusom, Camden, válaszolj már erre a kibaszott kérdésre.
- Mia csodálatos. Ezt akartad hallani? Kitűnő szakács. Okos és szép. Ez sosem volt kérdés. Azt már évekkkel ezelőtt is tudtam, hogy csodás nő, és a mai találkozás csak megerősítette ezt a tényt. Ezt akartad hallani?
- Ezt – válaszolja mosolyogva. – Pontosan ezt.

* * *

Egész éjjel nem alszom. Ritkán alszom három óránál többet egyhuzamban, de most *egész éjjel* nem alszom szikrányit sem. Folyton Mia jár a fejemben. Hogy néz ki, miket mondott, mit érzek iránta.

Semmit sem szabadna éreznem iránta. Ő most munkatárs, és teljesen biztos vagyok benne, hogy már nincs rám hatással ez az „elhagyott, míg dolgozni voltam, és érvényteleníttette a házasságunkat” dolog. Túl fiatalok voltunk. Túl fiatalok a házassághoz. Valószínűleg mindenkinek így volt a legjobb.

De soha nem vonzódtam még így senkihez, se előtte, se utána. Nem vagyok szent, voltak nők az életemben – de egyiküknél sem bántam meg, hogy továbbléptem.

És most itt vagyok tíz évvel később, és együtt dolgozom ezzel a csodálatos emberrel, akitől még mindig elakad a lélegzetem.

Fogalmam sincs, mit akarok tőle, vagy akarok-e tőle valamit egyáltalán. De izgatottan várom a mai közös munkát. Mindig szívesen főztünk együtt. Ezért is döntöttünk úgy, hogy összeköltözünk. Kiköltözött a régi lakótársam, és egyedül nem engedhettem meg magamnak azt a lakást. Miával együtt jártunk szakácsszemináriumra, és épp albérletet kerestem, szóval logikusnak és kézenfekvőnek tűnt az összeköltözés.

Csoporttársak voltunk, és jól ismertük egymást. De azzal nem számoltam, hogy Miával nemcsak *élmény* együtt dolgozni, hanem ő iszonyatosan szexi is, amikor főz. Nem tudtam nem hozzáérni.

Ez olyasvalami, amin még dolgoznom kell. Nem hiányzik egy szexuális zaklatási per.

A gondolatra elvigyorodom, amikor belépek a Csábítás utcájában lévő Starbucksba. Ha van valami, amire jól emlékszem Miával kapcsolatban, persze azon kívül, hogy milyen érzés mellette lenni, amikor meztelen, az az, hogy igencsak mogorva a reggeli kávéja előtt. Talán mostanra ivott már, de az utánpótlás jól jöhet.

Hét óra tizenöt perccel érkezem. Kicsit korán vagyok még, de Cami épp akkor lép ki a bejárati ajtón. Elmosolyodik, amikor meglát.

- Szia – köszön.
- Jó reggelt. Kicsit korán jöttem.
- Mia a konyhában van. Nekem be kellett fejeznem a bérszámfejtést, és az otthoni számítógépem kilehelte a lelkét, úgyhogy bejöttem az irodába. Az alkalmazottakat ki kell fizetni.

Bólintok, és akkor észreveszi a kávéját.

- Neki hoztad?
 - Igen.
 - Már felfegyverkezve mész be. Ravasz.
 - Szereti a kávéját.
- Cami bólint.
- Nem kifejezetten pacsirta típus.
 - Most figyelmeztetni próbálsz? – kérdezem.
 - Sosem árthat, ha megvan az összes információnk.
 - Az igaz.
- Oldalra billenti a fejét, csípőre teszi a kezét, és engem figyel.

– Mennyi ideig voltatok együtt? Annak idején?

– Nem mondta el?

Csak megrázza a fejét.

– Pár hónapig.

– Szeretted?

A homlokomat ráncolom, Cami a fejét rázza.

– Felejtsd is el, hogy megkérdeztem. Kíváncsi természetű vagyok, főleg ha a lányokról van szó.

Mia fontos nekem.

Úgy beszél, mint Addie tegnap este.

– Munkaügyben vagyok itt, Cami. És Mia érzékeny pontom. Nem vagyok seggfej.

– Biztos vagy benne?

– Nem emlékszem, hogy valaha is seggfejnek neveztek volna – felelem őszintén. – És nem szándékozom bárkit is megbántani. Nem akarok beszélni a múltunkról, ha Mia nem beszélt róla nektek.

– Értettem – emeli fel védekezőn a kezét. – És el is fogadom. Ez azt jelenti, hogy tisztességes vagy, és azt nagyra értékelem. Nem kell titkokat elárulnod. Csak fel szeretném hívni a figyelmed, hogy nem könnyű vele dolgozni, de csak azért, mert mindig tökéletességre törekszik.

– Akkor ebben egy hullámhosszon leszünk.

Cami elmosolyodik.

– Menj be. Majd bezárom mögötted az ajtót. Legyen szép reggeled.

– Neked is.

Elhaladok mellette, átvágok az üres éttermen, be a konyhába. Az ajtó nyitva, ki van támasztva, a pulton lévő vezeték nélküli hangszóróból zene szól, Adele-től a „Set Fire to the Rain”. Mia háttal áll nekem, és ide-oda mozgatja a csípőjét, miközben pakolja be a szekrénybe a szárazárut.

Flashdance-stílusú felső van rajta, mely szabadon hagyja egyik vállát. Fekete nadrágot és zárt orrú szandált vett fel hozzá. Göndör haja zilált kontyba van összefogva a feje búbján, és legszívesebben kibontanám, hogy szorosan megragadjam, ahogy szereti, amikor...

– Korán jöttél.

Megrázom a fejem, hogy kitisztuljon valamennyire, és Mia kék szemébe nézek.

– Mindig korábban érkezem.

– Mhm. – A fagyasztóhoz megy, és egy nagy serpenyő sütni való hússal tér vissza. – Ezt még elő kell készítenem, és betennem a sütőbe.

– Mártogatós az ebédhez?

– Ez a specialitásunk – válaszolja. – Öt perc alatt elintézem, aztán lesz időm rád.

– Szívesen segítek.

– Nem szükséges.

Közelebb lépek hozzá, rám néz.

– Camden, a *nem* azt jelenti, hogy nem.

Megremeg az ajkam, és nem bírom ki, megérintem ujjammal az orra hegyét.

– Még mindig nem vagy pacsirta.

– Vannak késeim – válaszolja. – Rengeteg kés.

– Megjegyeztem.

Szemét a kávéra szegezi.

– Ez az enyém?

– Talált.

Megáll, és elfordul a marhahústól.

– Ez egy *americano*?

– Ismét jó tipp.

Felsóhajt.

– A rohadt életbe.

– Mi a baj?

- Kávét hoztál nekem.
- Szeretted a kávét.
- Igen, és ezzel eléred, hogy kedves legyek hozzád, pedig nem így terveztem. Felnevetek, és a kezébe nyomom a poharat.
- Szimpatikus fickó vagyok.

Mia iszik egy kortyot, és engem figyel.

- Igen, az vagy.

Felvonom az egyik szemöldököm.

- Kösz a kávét. Most menj, és hagyj, hadd csináljam ezt meg. Idegesít, ha valaki néz közben.

– Mégis beleegyeztél a tévéműsorba? – kérdezem homlokráncolva, ő pedig összeszűkült szemmel néz rám.

- Igen, okostojás, mert ez a legjobb az étteremnek.

A kávémba kortyolok, nézem, ahogy ő is iszik az övéből. Emlékezetembe vésem a képet.

- Már vagy tucatszor, de az is lehet, hogy több százszor láttalak főzni.

- Már akkor is idegesített – morogja, s engem meglep a válasz.

- Miért nem mondtad?

Megvonja csupasz vállát, és ettől megmoccan a farkam. A francba, lehet, hogy tényleg az lesz a legjobb, ha nem nézem főzés közben.

Megfordulok hát, és kimegyek a konyhából. Még több kávé kell.

És egy kibaszott hideg zuhany.